

Somriures

PaLaSSoS
SeNSE fRoNTeReS

30 anys

Editorial:
30 anys sense fronteres

En primera persona:
Luara Mateu

Projectes:
Colòmbia, Líban, Mèxic, Polònia i Sierra Leone.

30 anys sense fronteres

Els aniversaris són per a nosaltres un element accessori. Per una banda, ens ajuden a revisar el recorregut i els orígens, i per l'altra, ens donen empena i energies per a continuar desenvolupant la nostra tasca. Però en aquest cas, el 30è aniversari de la creació del nostre projecte, està resultant ser més especial que d'habitual perquè hi hem dedicat un esforç extraordinari a la tasca de recuperar i ordenar la informació a través d'arxius històrics.

El moment fundacional de PSF es recorda força, però de vegades els anys fan que ja no sapiguem fins a quin punt determinades coses son més mite o llegenda que realitat. Ens passa com quan les persones recordem la infantesa, que es produeix una barreja de records propis amb testimonis d'altres persones que estaven a prop de l'instant de la gènesi, que fan que tot plegat sigui una mica borrós.

Per això, ha estat sensacional i ens ha sacsejat de valent retrobar un text preciós que explica la creació de PSF, gràcies a un dels protagonistes d'aquesta història. Del llibre "Brave new schools" de St. Martin's Press hem trobat un capítol on, dins del marc de la introducció de la telecomputació a les escoles, s'explica la nostra experiència. Devem gran part de l'origen dels fets a Narcís Vives, un apassionat per l'aprenentatge en xarxa i per les tecnologies mòbils de geolocalització, cofundador de la Xarxa Internacional d'Eicorn i iEARN (learn.org) destinada a promoure projectes interescolars

que contribueixen al benestar del planeta i dels seus habitants amb l'ajuda de les tecnologies.

Ell i altres professors catalans, conjuntament amb el M.O.C. (Moviment d'Objectors de Consciència), van introduir el 1993 al camp de refugiats de Veli Joze a Savudrija (Croàcia), en plena guerra de Iugoslàvia, maquinària informàtica que va permetre difondre testimonis dels nens i nenes que patien la guerra arreu del món; "un nen anomenat Sanel Cekik va escriure un missatge sobre l'impacte de la guerra, sobre ell mateix i la seva família, i el va enviar per mòdem a escoles de tot el món." Aquell acte va generar una riuada de preocupació a nivell internacional i la consegüent interacció d'alumnes de països diversos.

El comandant de l'exèrcit croata que controlava el camp va clausurar les comunicacions telemàtiques per prevenir l'enrenou, i posteriorment, una nova expedició de professors catalans que anava acompanyada d'un paller català va tenir lloc. A més de restablir les comunicacions, aquell equip també s'havia marcat com a objectiu realitzar espectacles de pallasos al camp a petició dels nens i nenes. Era febrer del 1993 i Jaume Mateu "Tortell Poltrona", després de la seva primera actuació, va escriure: "Amb la meva actuació vista per més de 700 persones, la majoria nens i nenes, he pogut determinar el valor d'un paller en una situació en què l'humor és la medicina i el riure la seva cura. Als campaments, la

majoria dels habitants són menors i la majoria són orfes. L'alta taxa de tensió psicològica i física existeix entre la gent, però la necessitat de riure no mor mai i, per tant, creant somriures en comptes de llàgrimes, fins i tot per un breu període de temps, podem millorar la qualitat de vida en aquests camps depriments.

Això no ha sigut fàcil per a mi com a artista, ja que el públic estava turmentat per records amargs i tràgics. Però un cop he obtingut un somriure, les rialles s'han desencadenat ràpidament, com si el sol hagués trencat la tempesta. Avui, la medicina i la ciència reconeixen cada cop més la importància terapèutica de riure. Si el riure és tan vital per a la societat en condicions normals, la seva necessitat en situacions de conflicte és més que evident".

Després d'aquesta experiència vam tornar a Barcelona amb la decisió d'organitzar expedicions d'artistes a nens i nenes desfavorits, no només durant la guerra de Iugoslàvia, sinó en totes les situacions en què els infants han perdut el seu dret a ser infants.

De la mà de professors, alumnes i amb el recurs de les incipients telecomunicacions informatitzades que existien en aquells moments, naixia Pallassos Sense Fronteres. Avui dia ja hem arribat als cors de més de 2,5 milions de persones arreu del món a través de 7.500 espectacles i prop de 500 expedicions. Seguim obrint fronteres a pas ferm. Gràcies per acompanyar-nos!

Car Requena
Gerent i responsable d'operacions de PSF

Polònia

Esperança per a les refugiades

Artistes: Moisès Queralt, Àlex Pizano, Olivia Sblendorio, Raül García, Matías Marré, Gonzalo Fernández, Suso Imbernón i Marilén Ribot.
Dates: Del 19 al 30 d'octubre (8a gira) i del 27 de novembre al 7 de desembre (9a gira) de 2022.
Actuacions: 30. **Públic:** 2.440

Seguim duent a terme gires d'espectacles a Polònia per oferir suport emocional a la infància refugiada ucraïnesa.

L'esclat de la guerra a Ucraïna el 24 de febrer de 2022 va obligar a l'oficina de Pallassos Sense Fronteres a posar en marxa tota la seva maquinària operativa per poder enviar artistes a la frontera polonesa el més aviat possible. En aquest territori ja portem 9 expedicions consecutives on han participat 32 artistes voluntaris que han realitzat 153 espectacles per a més d'11.500 beneficiaris.

La vuitena gira es va organitzar conjuntament amb *Clowns Without Borders* d'Estats Units. Hi van viatjar el català Moi Queralt, l'artista d'origen mexicà Àlex Pizano i la paller nord-americana Olivia Sblendorio. Tots tres van formar el trio còmic perfecte per retornar l'alegria a milers de nens i nenes. D'aquesta expedició han quedat unes imatges molt boniques per a la posteritat, capturades pel fotògraf que els va acompanyar, John Rudoff.

La novena gira la va protagonitzar la companyia *Save The Temazo*, composta per un exèrcit de 5 pallasos i artistes de circ molt professionals. Durant deu dies van visitar escoles, pavellons i centres comunitaris on s'instal·len temporalment les famílies refugiades que arriben d'Ucraïna. La resposta de totes dues gires va ser espectacular i ja ens estan demanant que hi tornem aviat.

Aquest projecte compta amb el suport de l'Ajuntament de Barcelona, el Circ Cric i el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament.

Foto: Expedició a Polònia © John Rudoff | PSF

Foto: Expedició a Colòmbia ©PSF

Colòmbia

Fem riure, fem futur!

Artistes: Tatiana Torres, Paula Malik, Yuli Rosero i Daniel Esteban.
Dates: Del 17 al 27 d'octubre de 2022.
Actuacions: 15. **Públic:** 6.243

Reomplim d'alegria les escoles més vulnerables de Quibdó.

Aquesta tardor hem realitzat la tercera gira del projecte 'Fem riure, fem futur' a Colòmbia, concretament a Quibdó, una zona històricament segregada, estigmatitzada i violentada, on hi viu principalment població afrodescendent i indígena en situació de vulnerabilitat.

L'objectiu d'aquest projecte conjunt amb la Unitat de Crisis de Barcelona (UTCCB) de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) és reduir els efectes de l'estrès posttraumàtic que pateixen la majoria de nens i nenes que han viscut de prop la violència del conflicte armat i del narcotràfic.

Aquesta vegada, un equip format 100% per artistes locals han realitzat una quinzena d'espectacles per diverses escoles i places d'aquest territori, sempre amb el suport logístic d'ACNUR. En total han actuat per a més de 6.200 nens i nenes d'entre 3 i 12 anys, que els han rebut amb somriures, però també amb moltes ganes de ballar i fer música, com no podria ser de cap altra manera en aquest indret del món!

Aquest projecte compta amb el suport de la Fundació Nous Cims.

Sierra Leone

Riures i jocs reciclats

Artistes: Carlos Hernán, Elena Xibillé i Davel Puento.
Dates: del 11 al 23 d'octubre de 2022.
Actuacions: 28. **Públic:** 3.820

Somriures contra la pobresa.

Sierra Leone és un dels països més ric en recursos naturals, com els diamants. L'espoli constant dels països del nord global han fet que la immensa majoria dels habitants d'aquest país visquin amb menys d'1€ al dia, convertint-lo en un dels països més pobres del món. La cruenta guerra civil que es va produir de 1991 al 2002 va deixar una població adulta traumatitzada, amb greus ferides de guerra, tant físiques com psicològiques. Anys més tard, entre 2014 i 2016, va arribar el brot d'Ebola, que va causar a banda d'una mortalitat molt elevada, una greu crisi econòmica amb el tancament de comerços i fronteres. A banda, els nens i nenes d'aquest país pateixen una forta violència per part dels adults i els que no han tingut tanta sort d'acabar a un orfenat, hi malviuen al carrer, sotmesos a la violència, la prostitució infantil i la pobresa extrema.

Davant d'aquest panorama desolador, un trio de Pallassos Sense Fronteres va anar-hi per posar una mica de llum i esperança entre les comunitats més vulnerables. La gira d'espectacles va tenir el suport al terreny de l'associació Lila, una companyia artística que crea i construeix jocs amb objectes reciclats i els porta a diferents països d'Àfrica, entre ells Sierra Leone.

Aquest projecte compta amb el suport de l'Ajuntament de Barcelona.

Mèxic

Somriures a la frontera nord

Artistes: Anna Montserrat, Beatriz Garrido (Lola Mento), Pedro Montoya i Antonio Fernández.
Dates: del 20 de novembre al 4 de desembre de 2022.
Actuacions: 14. **Públic:** 2.461

Resiliència i esperança a l'altra banda de l'Atlàntic.

Mèxic pateix una crisi migratòria greu. El 2021 les sol·licituds d'asil es van disparar un 220%, segons dades de les Nacions Unides i cada dia hi arriben infinits de persones de Centreamèrica i Llatinoamèrica. Fugen dels seus països per causes econòmiques, socials i humanitàries. La manca d'oportunitats, la inseguretat provocada per les bandes de crim organitzat, els estralls de la pandèmia de COVID-19 i els efectes

Foto: Expedició a Sierra Leone ©PSF

PROJECTES

del canvi climàtic han desencadenat el desplaçament de gairebé un milió de persones a Mèxic i l'Amèrica Central.

A la frontera nord amb els Estats Units és on s'hi acumula més gent i on l'ACNUR hi treballa per reubicar les persones oferint-los protecció i millors oportunitats. Aquesta organització va demanar a Pallassos Sense Fronteres fer una gira d'espectacles per les zones de Tamaulipas, Chiuaua i Baja Califòrnia. L'Anna, la Lola Mento, el Pedro i l'Antonio s'hi van desplaçar per arrencar rialles plenes d'esperança. En total, van arribar a gairebé 2.500 persones en 15 dies.

Aquest projecte compta amb el suport de l'Ajuntament de Barcelona.

Líban

Somriures contra el trauma de la guerra

Artistes: Cristina Martín, Moi Jordana, Loi Lima i Giulia Cooper.
Dates: del 15 al 29 d'octubre de 2022.
Actuacions: 17. **Públic:** 4.500

Més somriures a la Vall de la Beqaa.

Un equip mixt format per artistes de Palhaços Sem Fronteiras (Brasil) i Pallassos Sense Fronteres s'ha desplaçat a les escoles i camps de refugiats de la Vall de la Beqaa, a l'est de Líban, en el marc del projecte 'Fem Riure, Fem futur' que desenvolupem conjuntament amb la

Foto: Expedició a Líban © Amar Sokhen | PSF

Unitat de Crisis de Barcelona (UTCCB), de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB).

L'objectiu del projecte és reduir la simptomatologia causada per l'estrès posttraumàtic que la majoria de nens i nenes refugiats pateix a causa de la guerra de Síria. Ho fem combinant dues teràpies molt efectives: els espectacles de pallassos i les TRTs (Teaching Recovery Technics), unes sessions de suport emocional i psicològic que duen a terme amb els seus mestres, els quals han rebut prèviament formació de la mà dels psicòlegs professionals de la UTCCB.

L'equip, que durant l'expedició s'ha batejat amb el nom de companyia Zaatari, ha arribat als cors de més de 4.500 persones, la gran majoria nens i nenes però també ancians del camp palestí de Xatila. Al blog d'expedicions els artistes deien textualment: "Agraïm la possibilitat d'adonar-nos que el riure és capaç de fer vibrar tots els cossos sense importar l'edat. Volem dir Shukran a tots els somriures, a les trobades, al fet de ser aquí i poder deixar-nos portar per sentiments i emocions tan profundes."

Aquest projecte ha estat possible gràcies al suport del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament i l'Ajuntament de Barcelona.

Foto: Expedició a Mèxic ©PSF

Luara Mateu

Foto: ©Marta López | PSF

Luara Mateu és artista de Pallassos Sense Fronteres des que estava a la panxa de la seva mare i ha crescut tota la vida dins la família del Circ Cric. La seva primera expedició la va fer amb 17 anys i ara ja n'acumula 5 a diferents continents amb tan sols 25 anys.

Conversem amb ella per a que ens expliqui la seva experiència i la seva manera d'entendre el món del circ i el clown.

Tinc entès que el teu nom té alguna relació amb Pallassos Sense Fronteres. D'on ve exactament? Explica'ns la història.

Els meus pares i altres membres de la companyia Tortell Poltrona estaven d'expedició amb Pallassos Sense Fronteres al Sàhara. Portaven molts dies de gira dormint tots junts i van arribar a un poblat on hi tenien allotjament amb diverses habitacions. A l'hora de fer la distribució, la senyora que els acollia va preguntar si dins del grup hi havia alguna parella. Els meus pares van aixecar la mà i, seguidament, la senyora els va oferir una habitació més allunyada que no tenia porta. Quan es posaven ja a dormir, van veure que no marxava. El Tortell li va agrair l'hospitalitat i li va preguntar si s'hi quedaria tota la nit allà, a la porta. Ella va respondre que sí, que volia quedar-se vigilant per a que ningú els molestés. I va afegir una petició: si d'aquella nit íntima hi sortia una nena, volia que li posessin el seu nom: *Luara*. Evidentment, no vaig sortir d'aquella nit, però l'anècdota va quedar per sempre.

Quan vas néixer ja vas aterrar de ple al món del circ. Com és el fet d'haver viscut la infantesa en un circ?

Els cinc primers anys de vida, guardo l'espina de perdre'm totes les festes d'aniversari de les meves amigues perquè ens tocava treballar els caps de setmana. Quan vaig començar la primària, vora l'any 2002, va ser també quan el circ començava a girar per Espanya. Durant aquella època, com que érem més de 4 infants al circ, el Ministeri d'Educació ens va posar una professora per a tots. Era molt xulo, perquè tot i tenir edats molt variades (de 3 a 14 anys) vam fer molta pinya entre nosaltres. Amb la professora no només apreníem continguts acadèmics. Recordo que fèiem jornada intensiva fins les 15 h i després, com que els adults treballaven en el muntatge de l'espectacle, la professora se'ns enduia de visita a la ciutat on ens trobàvem: anàvem a museus, fèiem rutes en bicicleta, etc. Era la nostra hora del pati particular.

En quin moment vas decidir que tu, com els teus pares, també volies ser pallassa i formar part de pallassos sense fronteres?

La veritat és que primer vaig ser pallassa sense fronteres i després vaig decidir ser pallassa. Als 17 anys encara estava adolescent perduda i el meu pare em va portar d'expedició al Líban. Allà vaig sentir-me per primer cop útil: aportava alguna cosa que ningú més podia aportar perquè com que jo era una noia molt joveneta, les nenes del públic podien emmirallar-se i sentir-se identificades amb mi. També em vaig adonar que la feina que fèiem tenia molt sentit i valia la pena seguir-ho fent. Així que vaig triar aquest camí.

Però també vas estudiar per ser actriu, oi?

Sí. Quan vaig fer el batxillerat escènic, em decantava més pel món del teatre. Em pensava que eren mons bastant similars. És més, creia que el teatre era més còmode perquè m'estalviava tot el muntatge de la carpa! (*riu*). Però realment, tot i que són mons germans, tenen maneres de funcionar molt diferents. Les dinàmiques que vaig veure al món del teatre no em van agradar gens. Jo vaig estudiar a l'Aula de Teatre de Lleida, una escola que ha tingut molt rebombori als mitjans perquè hi ha noies que hi van patir abusos sexuals. Jo, afortunadament, no vaig coincidir massa amb aquell professor, però tot i això, la tensió s'hi respirava a l'ambient. A més, em va enganxar en una època anímicament depressiva i, al final, vaig tornar a casa, al circ.

Professionalment, com prefereixes definir-te?

Aquest és un debat que m'agrada molt tocar perquè ens afecta a nivell generacional. Abans les professions estaven molt clares i molt definides, però ara amb les noves tecnologies, tothom ha de ser bastant multidisciplinari. A més, a nivell artístic hi ha un corrent molt clar de voler desmarcar-se de les etiquetes. El que em dona de menjar és ser pallassa, però a mi m'agrada més dir que sóc artista. Perquè faig de tot: canto, em pujo als escenaris, puc fer de model per a pintors, participo en curtmetratges, produeixo espectacles i un llarg etcètera. No em vull tancar cap porta.

EN PRIMERA PERSONA

Qui t'ha ensenyat a ser pallassa?

Tinc una maleta força carregada de tot el que he anat mamant des de petita observant tota la diversitat d'artistes que han anat passant pel Circ Cric. També, la manera de treballar del meu pare, que no és mai sobre paper, m'ha ensenyat molt en l'àmbit de la dramàtica: establir l'inici, el nus i el desenllaç de les històries. Però, realment, els cursos del Festival Internacional de Pallassos m'han anat com anell al dit. Amb la Lila Monti vaig tenir una connexió molt bonica i després me'n vaig anar amb ella a fer un *stage* a Argentina. També amb el Django Edwards vaig aprendre moltíssim al festival *Earth of Fools* amb artistes que venien de totes les disciplines. En resum, he anat aprenent d'aquí i d'allà. Al final, el pallasso parla de la teva veritat. No hi ha una manera única de ser-ho i el teu personatge es va transformant i evolucionant amb el temps.

Has mencionat a dos grans referents del clown, la Lila Monti i el Django Edwards. Creus que hi ha diferències entre la comicitat femenina i masculina?

Jo crec que és inevitable trobar-hi diferències. Personalment, una cosa que no m'agrada del humor que històricament han fet els homes és que es ridiculitza una persona i els altres se'n riuen d'ella. Les dones no parlem des del mateix privilegi que ho fan els homes. Crec que tenim una altra sensibilitat i un altre llenguatge. Un altre fet rellevant és l'impacte que té per al públic veure dones en escena. A la primera expedició que vaig fer al Líban, per exemple, hi havia un número d'equilibri mans a mans entre dones. Veure una dona aixecar una altra dona va ser espectacular per a tothom que ens mirava, però sobretot per a les nenes i les dones.

Quantes expedicions has fet i a on?

He fet dues expedicions al Líban, una a Etiòpia, una altra a Benín i també a l'Equador. En total cinc.

Quina t'ha resultat més impactant i per què?

La primera expedició al Líban, a banda del impacte emocional que vaig sentir al veure la realitat dels camps de refugiats en primera pell, va significar una experiència clau que em va ajudar a trobar el meu lloc a la vida. A Etiòpia, a la zona més interior, també em van impactar molt les condicions climàtiques, la quantitat de mosquits que hi havia, el menjar, l'aigua. Allà vaig prendre consciència dels privilegis que tenim aquí.

Com ho viu l'artista durant una expedició? I com torna?

Quan acabes un espectacle t'envaeix una alegria immensa per haver compartit tantes coses amb tanta gent, però un cop pugues a la furgoneta, t'ensorres. Tot el que t'ha passat en aquell poc temps, no ho has pogut exterioritzar, ni pair. En el moment en que tens una estona per preguntar-te: com estic? Et surt tot. Després de 15 dies de viatge, quan tornes a casa, necessites almenys 15 dies més per aterrar. Els primers dies estàs amb la ment allà. El meu pare sempre diu que lo ideal es tenir feina només en arribar, perquè si estàs molt parat, tens molt de temps per pensar i pots tornar-te una mica boig. Recordo que al tornar del Líban vaig tenir uns dies de depressió perquè pensava: després del xoc tan brutal que he viscut i de com m'ha canviat la vida, torno aquí i tot segueix igual? També et tornes més sensible a certes actituds, com per exemple, el racisme. Perquè tu has estat allà i t'han acollit molt bé. Prens molta consciència de l'arrel del problema. Un altre xoc és la diferència del públic que tens aquí i allà. Aquí els infants estan desbordats d'estímul i notes que no acaben de valorar la teva feina. Fins i tot alguns adults estan mirant el mòbil! Allà has tingut un públic súper entregat, des dels més grans als més petits.

Com creus que el riure transforma la vida de les persones?

Jo crec que és una eina molt poderosa per obrir finestres. És una manera de mostrar que la realitat no és només allò que coneixes, sinó que va més enllà. Quan veus una persona (un clown) que se'n riu de si mateix, fa que tu et plantejges moltes coses de la teva manera de ser i del teu tracte cap a tu mateix. Sense voler-ho, has passat una estona rient sense pensar en res més i t'han fet anar per llocs i emocions que tu sola no haguessis anat. D'alguna manera, t'ha canviat alguna cosa al teu cervell. A més, tot es fa des d'un punt de vista tendre i particular. Després d'un espectacle així, no hi ha cap possibilitat de reacció negativa.

Parlant de transformacions, tu tens una gran estima per la natura i la sostenibilitat. Creus que el fet d'haver viscut al circ t'ha afectat en la construcció de la teva personalitat?

Ara que ho dius, crec que té molta relació. Hi ha una fama de que els circs són bruts, sobretot en l'època en què hi havia animals. El Circ Cric sempre que hem anat a un lloc, l'hem deixat tal i com ens l'havíem trobat. Si estàvem a un lloc de terra i havíem fet forats per clavar els claus, a l'hora de desmuntar les carpes, els tornàvem a tapar. I, per suposat, recollíem tota la brossa que havíem generat, tant si estàvem a una ciutat, com en un bosc sense papereres. Un dels valors que es transmet al món del circ és el respecte i la tolerància cap a les altres persones, que són d'una gran diversitat, i també cap a l'entorn. A més, ja fa molts anys que el Circ Cric està permanentment al Parc Natural del Montseny. Jo baixo cada dia al riu i sempre m'enduc residus, perquè no m'agrada veure casa meua així de bruta.

Dins del panorama artístic no es veuen molts pallassos joves com tu. Creus que falta relleu generacional o no se'ls dona prou visibilitat?

Jo que estic al món del circ, cada vegada hi ha més gent jove em diu que li agradaria formar-se en clown. Però és cert que veient el panorama artístic global, dins del meu rang d'edat no és tan comú veure pallassos professionals joves, a no ser que siguin persones que hagin crescut dins d'un nucli cultural sòlid amb uns referents propers, com el meu cas. Penso que quan ets jove i comences a crear, tens ganes de parlar de coses més serioses. Crec que hi ha gent amb moltes ganes, però normalment la curiositat els neix una mica més tard, quan ja han après que la vida no és ser seriós. A banda, també penso que el món del pallasso no està tan teoritzat com el del teatre. Per mi, interpretar un paper té una dificultat, està clar, però interpretar un alter ego teu que se'n riu de tu mateix i amb el qual ets capaç de ridiculitzar-te, per mi té un acte de valentia superior i exigeix certa experiència. A mi m'emprenya que després se'ns infravalori i se'ns utilitzi com un insult.

I malgrat això, hem aconseguit fer 30 anys d'història! Què els diries a la gent que ens dona suport i creu en la nostra feina?

Els diria que PSF és una organització que pertany a nivell teòric a la infància refugiada, però que des d'un sentit més emocional podríem dir que també pertany a totes aquelles que en algun moment d'aquests 30 anys han col·laborat; des del fet de comprar un nas vermell, fins a oferir-se com a voluntari/a. Pallassos Sense Fronteres no seria la muntanya d'alegria que som si no fos per cada un dels granets de sorra que aportem entre tots. I que per molts anys més segueixi sent així!

Declaracions obtingudes per Marta López
Comunicació i premsa PSF ●

CELEBREM 30 ANYS!

Foto: Expedició a Argèlia 2000 ©Kim Manresa | PSF

Pallassos Sense Fronteres hem fet 30 anys d'història!

Vine a celebrar-ho amb nosaltres en algun d'aquests esdeveniments que farem al llarg de l'any

Lleó: 29 d'abril al Teatro San Francisco.

Madrid: 3 de juny al Circo Price (amb la presentació de l'Andreu Buenafuente).

Barcelona: 24 de setembre al Parc de l'Aqüeducte de Ciutat Meridiana (Festa de La Mercè).

Estigues atent a les nostres xarxes i al nostre butlletí informatiu per adquirir les entrades i tots els detalls dels esdeveniments.

Gràcies per ajudar-nos a compartir somriures!

COL·LABORA

Col·labora amb nosaltres a través de marxandatge, casaments solidaris, xerrades, espectacles, exposicions o iniciatives solidàries. Ajuda'ns a continuar desenvolupant la nostra missió. Escriu-nos a psf@clowns.org

FES UN DONATIU I AJUDA'NS A COMPARTIR SOMRIURES!

**www.
clowns.
org**

@psfewb
 /psfewb
 @psfewb
 payasossinfronteras
 blog.clowns.org

BARCELONA (seu). Pl. Margarida Xirgu, 1 (ed. Teatre Lliure) - 08004
T. 933 248 420 | e-Mail: psf@clowns.org

MADRID (delegació). C/ Montera, 32 5º 9ª - 28013
T. 915 220 177 | e-Mail: psfm@clowns.org